

Dosarul nr.2ra-2137/2019

Prima instanță: Judecătoria Chișinău, sediul Buiucani (V. Chisilița)
Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (I. Cimpoi, V. Clima, A. Danilov)

Î N C H E I E R E

27 noiembrie 2019

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții Supreme de Justiție,

în componența:

Președintele completului, judecătorul
judecătorii

Oleg Sternioală
Galina Stratulat
Victor Burduh

examinând admisibilitatea recursului declarat de Nicolae Robu, reprezentat de către avocatul Vladislav Roșca,

în cauza civilă la cererea depusă de Nicolae Robu împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „COMPLETMONTAJ” Societate cu Răspundere Limitată, Ginady Avdeev, intervenient accesoriu Andrei Anișcenco și Tatiana Scromtai, cu privire la rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, repunerea părților în situația anterioară semnării contractului, constatarea nulității tranzacțiilor de împăcare, împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a t ă :

La 15 mai 2017 avocatul Vladislav Roșca acționând în interesele reclamantilor Nicolae Robu și Tatiana Scromtai a depus cerere de chemare în judecată împotriva ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, Ginady Avdeev, intervenient accesoriu Andrei Anișcenco solicitând rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, repunerea părților în situația anterioară semnării contractului, constatarea nulității tranzacțiilor de împăcare și încasarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a indicat, că în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 autentificat de notarul Tatiana Ungureanu înregistrat în Registrul bunurilor imobile la 02 august 2007, unde ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL are calitatea de cumpărător, iar reclamantii de vânzător, Nicolae Robu a vândut cumpărătorului terenul cu suprafața de 0,0861 ha, amplasat în XXX cu nr. cadastral la acel moment XXX.

Ulterior, numărul cadastral al terenului a fost modificat de cumpărător în temeiul deciziei privind formarea bunului imobil nr.3891 din 13 aprilie 2009, în urma comasării acestuia cu alte sectoare de teren învecinate. Decizia privind formarea bunului imobil nr. 3891 din 13 aprilie 2009 este deținută de pârâtul ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL.

A notat că potrivit contractului, terenul a fost vândut la prețul de 3 075 477 de lei pe care cumpărătorul urma să-i achite lui Nicolae Robu după cum urmează: suma de 2 201 771 de lei achitată până la momentul semnării contractului; restul sumei în mărime de 873 706 de lei - în contul efectuării construcției asumate de către cumpărător (biserică) prin înțelegerea semnată de către părți la data de 07 iunie 2007, timp de 2 ani din ziua primirii autorizației de construcție.

A susținut că prin acordul f/n din 07 iunie 2007 semnat între părți, cumpărătorul s-a obligat să construiască pentru vânzător în contul plății parțiale pentru teren, pe riscul său și din surse și cu materiale proprii, o biserică care să corespundă parametrilor expuși în acord. Lucrarea trebuia să fie executată în termen de 2 ani de la momentul obținerii autorizației de construire.

Ulterior, între reclamant și pârâtă au fost semnate mai multe acte și înțelegeri în urma cărora în anul 2011 a fost obținută autorizația de construire a bisericii pe terenul vecin celui vândut, aflat în posesia Uniunii veteranilor de război din Afganistan din Republica Moldova.

Până în prezent executarea lucrărilor nici nu a fost inițiată. Astfel, până în prezent, pârâtul nu și-a executat obligația de construcție a bisericii.

A indicat că ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL recunoaște obligațiile contractuale pe care le are în temeiul contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007, cât și faptul că nu le-a executat până în prezent. Acest fapt este confirmat prin semnarea de către aceasta, la 07 decembrie 2016 a tranzacțiilor de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA încheiate în urma unui proces de mediere.

A menționat că tentativele de soluționare amiabilă a litigiului nu s-au soldat cu rezultat, instanța de judecată constatând că prevederile tranzacțiilor de împăcare semnate sunt contrare prevederilor legale, drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale persoanei. Ilegalitatea tranzacției de împăcare nr. 1-C-RN-AA din 07 decembrie 2017 a fost constatată prin încheierea irevocabilă din 26 decembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău și nu necesită a fi dovedită în alt litigiu între aceleași părți, precum nici nu poate fi contestat. Ilegalitatea tranzacției de împăcare nr.2-C-RN-AA din 07 decembrie 2017 este constatată prin încheierea irevocabilă din 02 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani și nu necesită a fi dovedită în alt litigiu între aceleași părți, precum nici nu poate fi contestat.

A considerat că în corespundere cu art. 220 alin. (1) Cod civil, actul juridic sau clauza care contravin normelor imperative sunt nule dacă legea nu prevede altfel. Astfel tranzacțiile de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA din 07 decembrie 2016 sunt nule absolut. Neexecutarea obligațiilor de către ÎCS „Completmontaj” SRL îl privează pe Nicolae Robu de ceea ce urmărea în rezultatul încheierii contractului și este o dovadă că nu poate conta pe executarea în viitor a acestuia. Aceste acțiuni sunt temei de rezoluțiune a contractului conform art. 735 Cod civil.

A subliniat că efectele neexecutării obligației de a construi biserica sunt prevăzute în pct. 14 din Acordul f/n din 7 iunie 2007. Or, reclamantul a transmis pârâtei, la 31 martie 2017 declarația de rezoluțiune a contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 prin care a declarat contractul rezolvit pentru neexecutare esențială așa cum prevede pct. 10 din contract.

La 31 martie 2017 alături de declarația de rezoluțiune Nicolae Robu a transmis ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL o reclamație prin care a comunicat pârâtei despre

rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 din motivul neexecutării esențiale a obligațiilor contractuale de către cumpărător și a solicitat ca în termen de 7 zile calendaristice să îl contacteze pentru a conveni asupra datei și orei la care urmau să se prezinte împreună la notar pentru perfectarea actelor de repunere a părților în situația inițială/anterioară semnării contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 și respectiv restituirea terenului cu suprafața de 0,0861 ha, amplasat în XXX în proprietatea lui Nicolae Robu cu restituirea de către ultimul a sumelor bănești încasate la momentul semnării contractului.

A mai indicat că până la data depunerii prezentei cereri de chemare în judecată reprezentanții ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL nu au întreprins nici o acțiune în vederea realizării solicitărilor legale expuse în reclamația din 31 martie 2017. Or, inacțiunile părții în vederea restituirii terenului împiedică exercitarea dreptului de proprietate ale acestuia asupra terenului, cu toate cele trei atribute ale acestui drept.

A solicitat: - constatarea contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 ca fiind rezolvit prin declarația lui Nicolae Robu în calitate de vânzător, din 31 martie 2017, din motivul neexecutării esențiale a obligațiilor contractuale de către cumpărător ÎCS „Completmontaj” SRL;

- repunerea părților contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 în situația inițială/anterioară semnării acestuia, după cum urmează:

a) anularea parțială a deciziei privind formarea bunului imobil nr. 3891 din 13 aprilie 2009 în partea includerii terenului cu nr. cadastral XXX cu suprafața de 0,0861 ha situat în XXX, obiect al contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iunie 2007 cu excluderea acestuia din contul bunului imobil cu nr. cadastral XXX și înregistrarea în registrul bunurilor imobile astfel cum a fost înregistrat până la data adoptării deciziei privind formarea bunului imobil nr. 3891 din 13 aprilie 2009;

b) restituirea terenului cu suprafața de 0,0861 ha, amplasat în XXX, obiect al contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 în proprietatea lui Nicolae Robu și Tatiane Scromtai, cu efectuarea înregistrării în Registrul Bunurilor Imobile;

c) restituirea de către Nicolae Robu în folosul ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL a sumelor bănești încasate ca rezultat al semnării contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007;

- constatarea nulității tranzacțiilor de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA din 07 decembrie 2016 semnate între Nicolae Robu, ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL și Ginady Avdeyev confirmate de mediatorul Andrei Anișenco.

- încasarea din contul ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL în beneficiul reclamantului Nicolae Robu a cheltuielilor legate de judecarea pricinii, dintre care taxa de stat în mărime de 25 000 lei și onorariul avocatului.

Prin încheierea din 10 august 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cererea de chemare în judecată, în partea pretențiilor formulate de către Tatiana Scromtai, a fost scoasă de pe rol (f.d.126-129, vol.I).

Prin încheierea din 10 octombrie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, Tatiana Scromtai a fost atrasă în proces în calitate de intervenient accesoriu (f.d.138-140, vol.I)

Prin hotărârea din 25 octombrie 2018 a Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, s-a respins cererea de chemare depusă Nicolae Robu împotriva Întreprinderii cu Capital Străin „COMPLETMONTAJ” Societate cu Răspundere Limitată, Ginady Avdeev, intervenient accesoriu Andrei Anișcenco și Tatiana Scromtai, cu privire la rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare, repunerea părților în situația anterioară semnării contractului, constatarea nulității tranzacțiilor de împăcare.

Prin decizia din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, s-a respins apelul depus de Nicolae Robu și s-a menținut hotărârea primei instanțe.

Pentru a decide astfel instanța de apel a reținut că pretenții justificate pe temeiurile acțiunii, contravin pct. 3 al Acordului privind construirea Bisericii din XXX semnată între Nicolae Robu și ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, la 07 iunie 2007, conform căreia, părțile au convenit referitor la executarea lucrării de construcție a bisericii în termen de 2 ani de la momentul obținerii autorizației de construire.

Conform autorizației de construire nr. 666 din 12 august 2011 a fost autorizată construcția bisericii în cadrul Complexului comemorativ „Feciorilor Patriei - Sfânta amintire”, amplasată pe terenul din XXX.

Colegiul civil a considerat că instanța de fond a apreciat corect circumstanțele cauzei, aplicând normele legale relevante speței or, condițiile stabilite de legiuitor la art. 267 Cod civil pentru exercitarea dreptului la acțiune în interiorul termenului de prescripție de 3 ani au menirea de a asigura o îmbinare echitabilă a intereselor persoanelor fizice și juridice, inclusiv dreptul la examinarea cauzei în mod echitabil.

În acest context, a relevat că art. 272 Cod civil stipulează că termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data nașterii dreptului la acțiune. Dreptul la acțiune se naște la data când persoana a aflat sau trebuia să afle despre încălcarea dreptului.

Dacă legea prevede altfel, prescripția începe să curgă de la data când obligația devine exigibilă, iar în cazul obligației de a nu face, de la data încălcării acesteia. În cazul în care dreptul subiectiv este afectat de un termen suspensiv sau de o condiție suspensivă, termenul de prescripție extinctivă începe să curgă de la data împlinirii termenului ori a realizării condiției.

Analizând normele legale în coraport cu înscrisurile probatorii administrate, Colegiul civil a considerat că prima instanță în mod întemeiat a stabilit că termenul de prescripție referitor la obligațiile asumate prin acordul din 07 iunie 2007 a expirat la 13 august 2016, de aceea solicitarea rezilierii contractului pe motivul neexecutării obligației prevăzute în acord este de asemenea prescrisă.

De asemenea, infirmând argumentul apelantului cu privire la întreruperea termenului de prescripție prin faptul că părțile au semnat tranzacțiile de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA din 07 decembrie 2016, prin care au recunoscut existența obligației de construire a bisericii și neexecutarea acesteia. Colegiul a reținut următoarele: conform tranzacției nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA din 07 decembrie 2016 semnate de ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, Nicolae Robu și Ginady Avdeyev, s-a stabilit că sarcina stabilită față de ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL ce rezultă în special din punctul 2 al contractului de vânzare cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 și în baza acordului din 07 iunie 2007 privind construirea bisericii la adresa XXX părțile o recunosc a fi prescrisă.

Colegiul a apreciat ca fiind corectă și întemeiată concluzia primei instanțe prin care a respins pretențiile cu privire la constatarea nulității tranzacțiilor de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA din 07 decembrie 2016 semnate între de ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, Nicolae Robu și Ginady Avdeyev confirmate de mediatorul Andrei Anișcenco.

A subliniat că prin încheierea din 26 decembrie 2016 a Judecătoriei Buiucani, mun. Chișinău a fost refuzată confirmarea tranzacției de împăcare nr. 1-C-RN-AA din 07 decembrie 2016 încheiată în cadrul procedurii de mediere de către ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, Nicolae Robu și Ginady Avdeyev, iar prin încheierea din 02 martie 2017 a Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani a fost refuzată confirmarea tranzacției de împăcare încheiată în cadrul procedurii de mediere din 07 decembrie 2016 2-C-RN-AA, între părțile ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL și Nicolae Robu.

Colegiul a respins afirmațiile lui Nicolae Robu conform cărora concluzia primei instanței este contrară prevederilor legale ale Codului civil, deoarece contractul nr. 2574 din 11 iulie 2007 a fost rezolvit prin declarația de rezoluțiune a lui Nicolae Robu din 31 martie 2017, expediată și comunicată părților/intimaților, care nu au obiectat în nici un fel la momentul recepției acesteia. Or, în contextul art. 281 alin. (1) Cod civil (în redacția Legii nr. 1107-XV din 06 iunie 2002), rezultă că după expirarea termenului de prescripție extinctivă debitorul poate refuza executarea obligației. Mai mult, despre prescrierea obligației era cunoscut din anul 2016 când la momentul încheierii tranzacțiilor de împăcare părțile au recunoscut obligația ca fiind una naturală.

Instanța de apel nu a reținut nici argumentul apelantului conform cărora prima instanță a confundat existența obligațiilor cu prescrierea lor, deoarece legea nu consideră că expirarea termenului de prescripție este temei de stingere a dreptului subiectiv al creditorului, iar expirarea termenului de prescripție nu duce la stingerea dreptului, ci doar îl lipsește pe creditor de posibilitatea exercitării lui silite. Or, expirarea termenului de prescripție nu are ca efect stingerea dreptului subiectiv al creditorului, iar recunoașterea obligațiilor trebuie să fie neîndoielnică, să rezulte cu certitudine din acțiunile debitorului. Acest fapt a fost confirmat inclusiv de către prima instanță că în preambulul tranzacțiilor de împăcare părțile au recunoscut faptul că obligația este prescrisă.

La fel, s-a respins și argumentul cu referire la rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 inclusiv circumstanța că la momentul semnării tranzacțiilor, debitorul/intimat a afirmat că cunoaște despre scurgerea termenului de prescripție, în acest sens, Colegiul a reținut că termenul de prescripție a expirat la 12 august 2016, iar tranzacțiile neomologate de către instanță au fost semnate în luna decembrie 2016.

Colegiul civil a conchis prima instanță a elucidat pe deplin circumstanțele importante pentru soluționarea cauzei, a oferit apreciere justă probelor administrate și a aplicat corect normele de drept material și procedural, hotărârea fiind în concordanță cu art. 239-240 Cod de procedură civilă.

La 02 august 2019 Nicolae Robu, reprezentat de către avocatul Vladislav Roșca a declarat recurs împotriva deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău, solicitând casarea deciziei recurate și a hotărârii din 25 octombrie 2018 Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani, cu pronunțarea unei noi hotărâri prin care

se va admite integral cererea de chemare în judecată înaintată de către Nicolae Robu (f.d. 147-157, vol.II).

În motivarea recursului și-a exprimat dezacordul cu decizia Curții de Apel Chișinău și hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Buiucani, invocând prevederile art.432 alin. (2) lit. a) și c) Cod de procedură civilă.

A indicat că atât prima instanță, cât și instanța de apel au interpretat eronat temeiurile legale ale rezoluțiunii, prevăzute de art. 735 alin. (1) și alin. (2) lit. a) și d) Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019).

La fel, a menționat că instanțele ierarhic inferioare la examinarea solicitării de constatarea nulității tranzacțiilor de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA din 7 decembrie 2016 (semnate între Nicolae Robu, ICS „COMPLETMONTAJ” SRL și Ginady Avdeyev, confirmate de mediatorul Andrei Anișcenco) au ignorat prevederile art. 216 alin. (2) și art. 217 alin. (3) Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019) privind constatarea nulității actului juridic.

A notat că instanța de apel nu a ținut cont de faptul că în argumentarea sa prima instanță vorbește despre „solicitarea de reziliere”, iar în decizie se indică asupra rezoluțiunii, or, solicitarea reclamantului a fost „rezoluțiunea” contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007. Astfel, la examinarea solicitării de constatare a contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 ca fiind rezolvit, instanțele ierarhic inferioare au confundat existența unui drept/obligații cu dreptul de a solicita executarea silită prin intermediul acțiunii civile a unui drept/obligații, fapt care a generat, în final aplicarea eronată a prevederilor referitoare la prescripția extinctivă.

A remarcat că prin cererea de chemare în judecată, reclamantul nu a solicitat executarea obligațiilor asumate de către pârâta ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL prin contractul de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007. Precum și faptul că nici în cererea de chemare în judecată, nici în cadrul ședințelor de examinare în fond și apel a respectivei cauze - nici reclamatul, nici reprezentanții acestuia nu au făcut nici o afirmație și nu au invocat niciodată întreruperea termenului de prescripție ca temei pentru acțiunea înaintată. Ca dovadă suplimentară a acestui fapt, nici în cererea de chemare în judecată, nici în cadrul ședinței de chemare în judecată, reclamantul nu a invocat art. 277 Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019), care si reglementează întreruperea cursului prescripției extinctive.

A specificat că instanțele ierarhic inferioare au confundat existența obligațiilor cu prescrierea lor. Or, legea nu consideră că expirarea termenului de prescripție este temei de stingere a dreptului subiectiv al creditorului. Expirarea termenului de prescripție nu duce la stingerea dreptului, ci doar îl lipsește de posibilitatea exercitării lui silite prin intermediul acțiunii civile, dovadă a acestei afirmații fiind prevederile art. 281 Cod civil.

A relevat că pentru a decide rezoluțiunea unui contract nu există condiția adresării în instanța de judecată, astfel, rezoluțiunea nu este legată de termenul general de prescripție în cadrul căruia se poate cere în instanța de judecată executarea silită a unei obligații.

A conchis că instanțele ierarhic inferioare nu au făcut diferență între constatarea existenței dreptul contractual (fapt ce a constituit obiect al prezentei acțiuni) și solicitarea executării silite a unui drept contractual (care nu a constituit obiect al acțiunii). De asemenea, instanțele au aplicat eronat prevederile referitoare

la rezoluțiunea contractelor și la dreptul de a utiliza rezoluțiunea ca instrument extrajudiciar de protecție a intereselor și drepturilor contractuale. În consecință, instanțele au admis neaplicarea unor prevederi legale exprese, cât și interpretarea și aplicarea eronată a altora, care nu au relevanță pentru speță.

A concluzionat că dreptul de rezoluțiune a contractului nu este supus și nu este legat de termenul general de prescripție stabilit pentru exercitarea dreptului de adresare în instanța de judecată în vederea obținerii executării silite a obligațiilor contractuale; rezoluțiunea contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 s-a făcut în baza unor temeuri legale, prevăzute la art. 735 alin. (2) lit. a) și d) Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019), și în cadrul unui termenul rezonabil conform art. 741 Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019); adresarea în instanța de judecată a lui Nicolae Robu pentru constatarea rezoluțiunii contractului de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007 s-a făcut în cadrul termenului general de prescripție pentru apărarea în instanța de judecată a dreptului său de a rezolvi contractul în temeiul art. 735 Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019); Ginady Avdeyev a recunoscut, prin tranzacțiile de împăcare nr. 1-C-RN-AA și 2-C-RN-AA, existența obligațiilor ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, ce rezultă din contractul de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007; în temeiul art. 281 alin. (3) Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019), obligațiile contractuale ale ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL continuă să existe atâta timp cât este în vigoare contractul de vânzare-cumpărare nr. 2574 din 11 iulie 2007, chiar dacă recunoașterea lor s-a făcut în afara termenului general de prescripție; declararea nulității absolute a actelor juridice nu se presupune, nu survine de la sine, dar se constată și se declară exclusiv de către instanța de judecată (art. 216 alin. (2) Cod civil (în vigoare până la 1 martie 2019)); concluziile primei instanței, sunt în contradicție cu circumstanțele cauzei (reclamantul nu a solicitat pârâtei rezilierea, dar a decis rezolvirea contractului; în acțiunea depusă, reclamantul nu a invocat întreruperea prescripției, dar a invocat recunoașterea obligației de către pârât după scurgerea prescripției, fapt ce produce anumite efecte juridice); instanțele ierarhic inferioare au evitat să aplice unele norme invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea de apel, precum și au aplicat în mod eronat și au încălcat alte prevederi ale Codului civil.

În conformitate cu art.434 alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale, dacă legea nu prevede altfel.

Materialele dosarului confirmă faptul că decizia din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău a fost expediată pentru cunoștință participanților la proces la 27 mai 2019 (f.d. 144, vol.II), însă la dosar lipsește confirmarea recepționării deciziei de către părți. Prin urmare recursul declarat la 02 august 2019 de Nicolae Robu, reprezentat de avocatul Vladislav Roșca, se consideră a fi depus în termenul prevăzut de lege.

La 15 octombrie 2019 în adresa intimațiilor a fost expediat copia recursului declarat, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii referinței la recurs.

La 11 noiembrie 2019 ÎCS „COMPLETMONTAJ” SRL, reprezentat de avocatul Victor Durleșteanu a depus referință pe marginea recursului declarat, solicitând respingerea recursului cu menținerea deciziei din 14 mai 2019 a Curții de Apel Chișinău și a hotărârii din 25 octombrie 2018 a Judecătoriei Chișinău, sediul Buiucani.

În conformitate cu art. 439 alin. (2), (3) Cod de procedură civilă, după

parvenirea dosarului, un complet din 3 judecători decide asupra admisibilității recursului, dispune expedierea copiei de pe recurs intimatului, cu înștiințarea despre necesitatea depunerii obligatorii a referinței timp de o lună de la data primirii acesteia. În cazul neprezentării referinței în termenul stabilit, admisibilitatea recursului se decide în lipsa acesteia.

Judecătorul raportor verifică încadrarea în prevederile legii a temeiurilor invocate în recurs și face un raport verbal în fața completului de judecată instituit în conformitate cu alin.(2).

Examinând admisibilitatea recursului în raport cu materialele cauzei civile, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolae Robu, reprezentat de către avocatul Vladislav Roșca, este inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sînt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Se consideră că normele de drept material au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care instanța judecătorească:

- a) nu a aplicat legea care trebuia să fie aplicată;
- b) a aplicat o lege care nu trebuia să fie aplicată;
- b¹) a aplicat o lege care a fost declarată neconstituțională;
- c) a interpretat în mod eronat legea;
- d) a aplicat în mod eronat analogia legii sau analogia dreptului.

Se consideră că normele de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat în cazul în care:

- a) cauza a fost judecată de un judecător care nu avea dreptul să participe la judecarea ei;
- b) cauza a fost judecată în absența unui participant la proces căruia nu i s-a comunicat locul, data și ora ședinței de judecată;
- c) în judecarea cauzei au fost încălcate regulile privind limba de desfășurare a procesului;
- d) instanța a soluționat problema drepturilor unor persoane care nu au fost implicate în proces;
- e) în dosar lipsește procesul-verbal al ședinței de judecată;
- f) hotărîrea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.

Săvîrșirea altor încălcări decît cele indicate la alin.(3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a cauzei sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art.433 lit.a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Nicolae Robu, reprezentat de către avocatul Vladislav Roșca, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art.432

alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Or, argumentele invocate în recurs se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanțele ierarhic inferioare și nu redă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau de drept procedural, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate și urmează a fi respinse.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform Secțiunii a II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei se precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art.432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă faptul că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art.130 Cod de procedură civilă, însă din recursul declarat nu rezultă încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens Curtea Europeană a Drepturilor Omului în jurisprudența sa constantă statuează că, dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicite admise (Golder împotriva Regatului Unit, pct. 38; Stanev împotriva Bulgariei (MC), pct. 230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (Luordo împotriva Italiei, pct. 85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (Levages Prestations Services împotriva Franței, pct. 45).

Curtea a mai reiterat că, modul de aplicare a articolului 6 procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de caracteristicile speciale ale procedurilor respective, trebuie ținut cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea Botten v. Norway, hotărâre din 19 februarie 1996, Reports 1996-I, p. 141, § 39).

La fel, conform jurisprudenței Curții, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea Helmers c. Suediei 9 octombrie 1991, § 31, Seria A, nr. 212-A).

În conformitate cu art. 440 alin. (1) Codul de procedură civilă, în cazul în care se constată existența unuia din temeiurile prevăzute la art. 433, completul din 3 judecători decide în mod unanim, printr-o încheiere motivată irevocabilă, asupra

inadmisibilității recursului. Încheierea se emite conform prevederilor art. 270 și nu conține nici o referire cu privire la fondul recursului.

Având în vedere cele expuse mai sus, recursul declarat de Nicolae Robu, reprezentat de către avocatul Vladislav Roșca nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin. (2), (3) și (4) Cod de procedură civilă și respectiv este inadmisibil.

În conformitate cu art.art. 270, 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Nicolae Robu, reprezentat de către avocatul Vladislav Roșca.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului,
judecătorul

Oleg Sternioală

judecătorii

Galina Stratulat

Victor Burduh